

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OFFERING

Een toneelspel in vier bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3395

PERSONAGES

(5 dames – 4 heren)

VADDER : Oude gepensioneerde man, slechtziend en met een kunstbeen. Hij woont in een krot en is de vader van Petrus en Delia. Hij is vervuld van liefde voor zijn vaderland en zijn kinderen.

PETRUS : Jonge man en de zoon van Vadder en diens eerste vrouw. Hij is sectieleider van het dorp, een soort agent die in het dorp er voor moet waken dat alles volgens de regels van de Partij verloopt. Hij is erg ambitieus en deinst er niet voor terug zijn eigen familie op te offeren om overste van de Partij te worden.

DELIA : Jong meisje en dochter van Vadder en diens tweede vrouw. Zij is een rebel en strijdt tegen de corruptie van de Partij en de dictatuur van de almachtige leider.

FERDINAND : Groenteboer en echtgenoot van Imelda. Hij probeert met de moed der wanhoop zijn fruit te verkopen maar moet uiteindelijk zijn hoofd buigen voor het noodlot.

IMELDA : Kapster en echtgenote van Ferdinand. Ze is een opportunist en doet er alles aan om haar gezin van de ondergang te redden ook al moet ze daarvoor haar buurman aan de galg praten.

DANIELLA : Dochter van Ferdinand en Imelda. Dit jonge meisje wordt in het verhaal volwassen.

MALAC : Jonge man, rebel, wat dom.

OVERSTE : Vrouw die voor de Partij werkt en van haar status geniet. Ze is keihard en profiteert van de situatie om haar positie te versterken.

VROUW : Een heel dikke volkse vrouw.

DECOR

Het verhaal speelt zich af op het erf van Vadders oude huis gelegen langs de nieuwe expresweg. Het dorp, de Meenten, bevindt zich aan de overkant, het publiek dus. De achterwand bestaat deels uit de voorgevel van Vadders huis. Deze is gemaakt van fruitkistjes en oogt als een krot. Er is een deuropening, maar geen deur, enkel vuile doeken of plastic, geen raam. Links is een doorgang naar de heuvels. Er kan een suggestie zijn van heuvels d.m.v. een poster van een heuvellandschap. Rechts in de hoek de maan. Linksvoor staat een reclamebord met daarop het silhouet van een atleet en het logo van de Spelen, bv vijf regenbogen. (Gebruik niet het logo van de Olympische Spelen, want dit is niet toegestaan. Ook doorheen het stuk wordt nergens het woord Olympisch uitgesproken.) Nog linksvoor een straatlamp. Rechts de voorgevel van de fruitwinkel en het kapsalon van Ferdinand en Imelda, met een deur. Geen reclame op de gevel. Eventueel een raam. Er kunnen enkele lege schragen en kisten staan. Over de lengte van het proscenium een doorgetrokken, witte streep die de rand van de expresweg markeert. De strook in de zaal voor het publiek is de expresweg. Daar kunnen eventueel nog lijnen aangebracht worden. Het licht blijft aan in de zaal als het dag is.

KORTE INHOUD

De Spelen komen naar een land waar de dictatuur van de Partij en de almachtige leider heerst. Door de aanleg van een expresweg naar de nieuwe atletenstad in de heuvels zijn het huis van Vadder en dat van Ferdinand en Imelda afgesneden van het dorp De Meenten, zodat Ferdinand zijn fruit en groenten niet meer verkocht krijgt. Het is verboden langs de expresweg te leuren, maar Ferdinand probeert het toch. Gevallen en kapot gereden fruit op de nieuwe, glanzende expresweg zet een reeks gebeurtenissen in gang die uiteindelijk leiden tot moord en verraad. Een verhaal waarin de liefde naar de ultieme opoffering vraagt.

EERSTE BEDRIJF

(Ochtend. Petrus sleurt Delia uit het huis van Vadder. Delia draagt een opgevouwen spandoek.)

PETRUS : Ik laat je kruisigen, verrader. Geef dat smerige spandoek!

DELIA : Nooit! Dit spandoek zal de wereld wakker schudden.

PETRUS : Ik draai je de nek om!

DELIA : *(Ze rukt zich los en trekt haar mes.)* Je krijgt mij niet te pakken, nog in geen honderd jaar, vuile hond.

PETRUS : Je bent een schande voor ons vader, Delia. *(Hij doet een poging het spandoek te grijpen, maar moet achteruitdeinzen vanwege Delia's mes.)* Geef dat spandoek!

DELIA : Kom het maar halen als je durft.

PETRUS : Het is een kwestie van tijd voordat jij en jouw rebellenvriendjes zullen hangen. Daar zal ik voor zorgen.

DELIA : Eerder snijd ik je de keel over. Ik zou maar met één oog open slapen, Petrus, want wij zijn met velen. En op een dag zal heel de wereld zien hoe onze leider en zijn vrienden van de Partij hun eigen volk uitbuiten en afslachten. En dan zal jij hangen, broerke. Hangen. *(africhting heuvels)*

PETRUS : Kleine kat. Als ik je te pakken krijg, verzuip ik je. *(af huis Vadder)*

(Ferdinand komt op met een kistje fruit en loopt langs de expresweg heen en weer. Zijn vrouw Imelda en dochter Daniella gaan tegen de gevel van hun huis staan.)

FERDINAND : Lekkeres citroenen! Zoete, sappige citroenen! Slechts vijf schellingen voor 1 kg. Een schelling per stuk. Lekkeres citroenen! Koop ze snel. Op is op. Zoete citroenen! De beste van het land! Zoete citroenen!

IMELDA : Het is alsof hij tot de goden roept. Geen enkel gehoor.

DANIELLA : De auto's rijden te snel. Ik mis onze aardeweg. Die was gezelliger.

IMELDA : En stoffiger.

DANIELLA : Er was minder lawaai.

IMELDA : Geen kat die voorbij kwam. Je vader zou mij beter dat reclamebord voor mijn kapsalon maken.

DANIELLA : Op een expresweg stoppen geen auto's.

IMELDA : Als ze mijn reclamebord zien, stoppen ze.

DANIELLA : Iedereen haast zich naar de kampioenenstad met het nieuwe winkelcomplex, de mooie hotels, de chique restaurants. Ze hebben geen tijd voor een citroen of een mise-en-plis.

IMELDA : Al die vrouwen die hier voorbij zoeven, willen mooi haar.

DANIELLA : Er zijn kapsalons op de luchthaven.

IMELDA : Stond mijn bord er maar. Ferdinand! Ferdinand! Wanneer maak je mijn reclamebord?

FERDINAND : Citroenen! Lekkere zoete citroenen!

IMELDA : Onnozelaar. Trouw nooit met een man die alleen in citroenen en meloenen kan denken. Fruitpap, dat is alles wat er tussen zijn oren steekt. Ze zeggen dat de verbindingsweg met de hoofdstad binnenkort klaar is.

DANIELLA : Nog meer auto's.

IMELDA : Allemaal potentiële klanten.

DANIELLA : Op een expresweg stoppen geen auto's.

IMELDA : Twee reclameborden heb ik nodig, één in elke rijrichting. Dan moeten zijn citroenen plaats maken voor minstens drie klapstoelen. Er valt niets te rapen met kiwi's en komkommers. *(tot Ferdinand)* Maak mijn reclamebord!

DANIELLA : Er mogen helemaal geen reclameborden langs de expresweg geplaatst worden.

IMELDA : Leuren met zoete citroenen mag ook niet. En daarbij, ik hang tegen mijn gevel wat ik wil.

DANIELLA : Zouden we iets van het vuurwerk zien deze avond?

IMELDA : Waarom wordt er vuurwerk afgestoken vanavond?

DANIELLA : Onze atleten worden gevierd.

IMELDA : Ze hebben nog niets gepresteerd! Het kampioenschap is pas over zes maanden en het lijkt alsof ze allemaal al gewonnen hebben. Die atleten komen

maar op tv en staan iedere dag in de kranten, maar je zult zien, als de Spelen beginnen over een half jaar, bakken ze er niets van. Maar nu is het al kampioen wat de klok slaat.

DANIELLA : Een kampioen verkoopt nu eenmaal.

IMELDA : Jij had beter wat meer je best gedaan tijdens de turnlessen op school, dan hoefde je vader niet te leuren met citroenen.

DANIELLA : Neen dank je. Ik wil me niet de godganse dag afbeulen om een publiekslieveling te worden.

IMELDA : Liefeling van de Partij! Alle broeders sniffelen graag aan een kampioen. Ik heb gehoord dat elke kampioen een huis krijgen. Had jij tijdens de turnlessen maar wat beter je best gedaan. Luiestik!

DANIELLA : Er wordt zoveel verteld. Ze zouden ook elk een miljoen schellingen ontvangen als compensatie voor het zweet dat ze gelaten hebben.

IMELDA : Wat! Een miljoen schellingen! Wat ben jij een luie donder! ... Waar heb je dat gehoord?

DANIELLA : Petrus heeft het me verteld.

IMELDA : Ik wil niet dat je met die jongen omgaat, Daniella. Hij heeft twee gezichten. Een miljoen. Zo veel krijgen wij nooit in ons leven bijeengeraapt. Dat is enkel weggelegd voor de broeders van de Partij en voor onze leider.

DANIELLA : Die hebben zeker tien miljoen en meer. Ze zeggen dat onze leider in een gouden paleis woont met een gouden wc. Honderd miljoen, minstens.

IMELDA : Allemaal verdiend op andermans zweet.

DANIELLA : De kreunende rug van de werkmens.

IMELDA : Zij zijn de baas en zetten de wetten naar hun hand en verdienen zo hopen geld.

FERDINAND : Zoete citroenen! Zoete citroenen!

IMELDA : Idioot. Idioot!

FERDINAND : Riep je mij, mijn liefste?

IMELDA : Waarom ben jij geen kampioen?

FERDINAND : Ik ben een kampioen! Een kampioen in het verkopen van fruit.

DANIELLA : Bij elk getrouwd paar is tenminste één de dwaas.

IMELDA : Juist, ik ben met een dwaas getrouwd.

DANIELLA : Je hebt hem zelf gekozen, dus wie is de dwaas?

IMELDA : Merci! Van je dochter moet je het hebben.

FERDINAND : (*gaat tot hen*) Ik voel het, vandaag stoppen ze. Door de warmte krijgen mensen zin in vers fruit.

IMELDA : Het is al een maand hoogzomer. Iedere dag gooi je kisten bedorven fruit weg.

FERDINAND : Vandaag stoppen ze, Imelda. Ik voel het aan mijn water.

IMELDA : Je voelt je prostaat.

FERDINAND : Daar! Een auto stopt. Nu ga je wat meemaken. Als er eentje stopt, volgen ze allemaal. (*Hij haast zich naar de weg, vraagt een man uit het publiek om recht te staan.*)

IMELDA : Is het een vrouw of een man die uitstapt?

DANIELLA : Een man.

IMELDA : Koopt hij iets?

(*Petrus komt op uit Vadders huis.*)

DANIELLA : Neen, hij staat te piesen. ... Hij piest begot vader in zijn schoenen.

IMELDA : Ongehoord! Smeerlap! Kom mee, we slaan hem op zijn smoel.

DANIELLA : Neen wacht. Oei, hij haalt een partijkaart boven. Ai, hij is vast een broeder.

IMELDA : Je vader probeert citroenen te verkopen aan een broeder! Ongehoord! De idioot! Kom, we slaan je vader op zijn smoel zodat de broeder ziet dat we de Partij gunstig gestemd zijn.

DANIELLA : Hij vertrekt al.

(*Ferdinand met lege kist naar Imelda en Daniella.*)

IMELDA : Wel!

FERDINAND : Hij heeft in mijn schoenen gepiest.

IMELDA : Stomme kloot. Waar is je fruit? Heeft hij gekocht?

FERDINAND : Èu neen, hij heeft het op de weg gegooid. Spijtig, zo'n zoete citroenen.

Maar dat is niet erg. Mijn winkel steekt vol met zoete citroenen.

IMELDA : *(tot Daniella)* Wat heb ik je gezegd? Fruitpap! Daar komen vodden van. Je mag niet leuren langs de expresweg.

FERDINAND : Ik moet wel. Vroeger toen de aardeweg er nog was, kwamen alle mensen uit De Meenten *(gebaar naar het publiek)* naar mijn winkeltje. Maar met die expresweg, die speciaal voor de Spelen aangelegd is, geraken ze niet meer tot hier. Prachtig voor onze kampioenen en hun supporters, maar ik geraak mijn fruit niet meer kwijt. Maar je moet niet wanhopen, ik ben de beste fruitverkoper van het land.

IMELDA : Fruit brengt niets op. Maak mijn reclamebord.

FERDINAND : Dat mag ook niet. En als ze niet tot bij mij geraken voor pruimen, geraken ze ook niet tot bij jou voor een mis-en-plis.

IMELDA : Als vrouwen mijn reclamebord zien, stoppen ze.

FERDINAND : Ze stoppen alleen maar om te piesen. Maar straks stoppen ze ook voor mijn lekkere peren.

PETRUS : Daar zie, de familie Artiensa. Awel Ferdinand, was je weer fruit aan het verkopen langs de expresweg?

FERDINAND : Neen.

PETRUS : Echt niet? Wat deed je dan daar?

FERDINAND : Piesen.

PETRUS : Piesen?

FERDINAND : Ja. Zie, ik heb zelfs in mijn eigen schoenen gepiest. Kom Imelda.

PETRUS : Ik zal aan de overste moeten melden dat je weer stond te leuren langs de expresweg, ondanks het verbod van onze geachte leider.

IMELDA : *(spottend)* Onze geachte leider moet niet voor het vlees op onze boterham zorgen. Eerst snijden ze ons af van het dorp zodat de mensen niet meer tot in onze winkel geraken en daarna verbieden ze ons zaken te doen langs de nieuwe weg. Het is een schande.

PETRUS : En toch mag het niet. Ik moet het melden.

IMELDA : Jij hebt niets te melden, Petrus, zoon van een fabrieksarbeider. Je denkt dat je iets te zeggen hebt, maar je bent niet meer dan een vlo in de pels van een mammoet.

PETRUS : Ik ben sectieleider van De Meenten en jullie zullen respect voor mij tonen.

IMELDA : De onderkant van mijn schoenzolen, die zal ik je tonen, als ik je onder je kont stamp, sectieleider van mijn voeten. Kom Ferdinand. *(beiden af huis)*

PETRUS : Jezelf onderzoeken is een uniek talent. Jouw vader kent zijn plaats.

DANIELLA : Hij is een dwaas. Een koppige dwaas. Ga je deze avond naar het vuurwerk kijken?

PETRUS : Natuurlijk.

DANIELLA : Ik ook.

PETRUS : Jij? Sinds wanneer beschik jij over een pasje? Of ben je uitgenodigd?

DANIELLA : Ik ga met jou mee.

PETRUS : Daar moet ik eerst over nadenken. Ik moet aan mijn reputatie als sectieleider denken.

DANIELLA : Natuurlijk.

PETRUS : Relaties, daar draait het allemaal om in het leven. Met de juiste mensen op de juiste plaats. Ik kan het risico niet lopen mezelf teleur te stellen gewoon omdat ik eens mijn goed hart wou laten zien. Begrijp je?

DANIELLA : Ik begrijp het. Maar ik zou het je de moeite waard maken.

PETRUS : Poeh, vrouwen zat.

(Vader verschijnt met een krukje.)

DANIELLA : Je vader is er.

PETRUS : De zielige mankepoot. Hij dient tot niets meer.

DANIELLA : Hij is oud. Hij verdient respect.

PETRUS : Oud worden is mooi, maar daar zit een houdbaarheidsdatum op.

DANIELLA : Hij kan er toch niets aan doen dat hij zijn been verloren heeft.

PETRUS : Hij zou moeten beseffen dat hij overbodig geworden is, iedereen tot last. Hij is de verwilderde doornstruik die voeding en water uit de grond trekt en de rest van de tuin verstikt. Ze zouden hem moeten afmaken. *(Hij loopt naar zijn*

vader toe die naar de rand van de weg sukkel met zijn krukje.) Goedemorgen lieve vader. Kom, laat mij u helpen. (Zet de kruk aan de rand van de weg en helpt zijn vader erop plaats te nemen.) Als ik u zo zie strompelen, doet mijn hart pijn, vader. U weet toch dat ik altijd bereid ben u te helpen?

(Petrus geeft zijn vader een kus op het hoofd en streelt het. Vadder neemt Petrus' hand en kust die.)

Heeft u goed geslapen?

VADDER : Mijn been deed vannacht pijn, jongen. Het is de herinnering aan mijn ongeluk in de cementfabriek die als een fantoom door mijn kop zweeft. Een echo van wat er ooit geweest is.

PETRUS : Hoe erg voor u, vader. Ik leef met u mee.

VADDER : En mijn kunstbeen werkt tegen. Als ik naar rechts wil, trekt dat ding naar links. Als ik wil opstaan, loopt het van mij weg en als ik mijn kniegewricht wil plooiën, krijg ik een stamp in mijn gezicht.

PETRUS : Ik zal straks wat olijfolie op de scharnieren doen. Probeer te genieten van onze zomerzon en straks van het mooie vuurwerk waar onze almachtige leider voor gezorgd heeft. Onze kampioenen worden namelijk gevierd.

VADDER : Dat is mooi. Zo zie je maar, wie grootse dingen doet voor ons land, verdient eer en glorie. Doe altijd je best voor het vaderland, mijn jongen, en er zal voor je gezorgd worden. Kijk naar mij. 42 jaar heb ik gezwoegd in de cementfabriek. Brandwonden op mijn handen, rode ogen, kapotte longen en een eeuwige maagpijn hielden mij niet thuis. Altijd stond ik paraat.

PETRUS : *(verveeld)* Ja vader, dat weet ik. U bent een held.

VADDER : Ik heb mijn vaderland zelfs mijn been gegeven. Daarom heeft onze almachtige leider in zijn goedheid mij een pensioen toegekend. Daarvoor moeten wij hem voor eeuwig dankbaar zijn.

PETRUS : Ik weet het, vader.

VADDER : Ja Petrus, jij beseft de waarde van ware vaderlandsliefde. Ik ben waarlijk gezegend met jou als zoon.

PETRUS : Delia daarentegen... Zij drinkt met de rebellen, gooit modder naar de pamfletten van onze Partij en leest de kwalijke geschriften van de opstandelingen. Haar mond loopt over van revolutie en haar hart draagt louter haat voor onze geliefde leider. Zo maakt zij haar vader te schande. Ach, wat een beproeving voor uw arme vaderhart. Eigenlijk moet ik haar laten oppakken. Het zou uw hart verlichten.

VADDER : Maar ze is mijn kind, jouw halfzus. Ik hou erg veel van haar. Ze lijkt zo op haar moeder. En het zou zo'n vernedering zijn voor onze familie. Wie weet, misschien pakt de almachtige leider dan mijn pensioen af. Neen, neen, haar mond vloeit soms over van de opstand, maar ze is zo onschuldig als een lammetje. Ze doet niemand kwaad en brengt geen schade toe aan onze almachtige leider. We houden haar gewoon een beetje in de gaten. Samen zullen we haar op het goede pad brengen. Op een dag zal zij mij net zo fier maken als jij, mijn zoon.

PETRUS : Goed vader, zoals u wenst.

VADDER : Ja, ik ben erg trots op je, mijn jongen. Iedere avond in mijn bed dank ik onze leider voor al het goede dat hij ons gegeven heeft en vooral dat hij jou sectieleider van De Meenten heeft gemaakt. De eer te mogen werken voor de Partij... Wie stopt daar?

(Vrouw op vanuit publiek, een overste van de Partij. Petrus gaat haar tegemoet.)

OVERSTE : Gegroet. *(Ze brengt een platte hand naar de borst en dan vuist omhoog.)*

PETRUS : Gegroet. *(herhaalt gebaar)* Heil aan onze leider.

OVERSTE : Ik zoek Petrus, zoon van Vadder en sectieleider van De Meenten. *(Ze laat een partijkaart zien.)*

PETRUS : Overste! Ik ben Petrus, waarde overste. *(groet)* Heil aan onze leider.

OVERSTE : Je bent erg jong om al sectieleider te zijn.

PETRUS : Onze grote leider *(groet)* was nog jonger toen hij het licht zag.

OVERSTE : En wijzer.

PETRUS : De wijste man op aarde.

OVERSTE : En slimmer.

PETRUS : De slimste man op aarde.

OVERSTE : Niemand werkt harder dan hij.

PETRUS : De hardste man op aarde.

OVERSTE : Hardste! Niemand is zachtardiger dan hij! Heeft hij je vader geen pensioen gegeven na zijn ongeluk in de cementfabriek?

PETRUS : Ja, ja! De zachtste man op aarde, een perzikje. *(groet)* Heil aan onze leider.

OVERSTE : Ja, heil aan onze leider. Ik kom hier langs gereden en wat zie ik? Smurrie op het asfalt. Wat doet die fruitpap daar op onze expresweg?

PETRUS : Eù... wat een schande! De verantwoordelijke moet gestraft worden.

OVERSTE : Jij bent hier sectieleider. Jij bent verantwoordelijk!

PETRUS : Ik heb een goed idee wie het geweest is, ziet u, ik...

OVERSTE : Ruim dat onmiddellijk op!

PETRUS : Tot uw orders, overste.

(Hij loopt de weg op en af in een poging de smurrie op te ruimen, maar de vele auto's beletten hem dat. Paniek omdat het niet lukt. Uiteindelijk loopt hij verslagen terug naar de overste.)

Het lukt mij niet, weledele overste. Het spijt me, de auto's blijven maar komen. Straks rijden ze mij ook tot moes.

OVERSTE : En toch zal je ervoor zorgen dat die schandvlek opgeruimd wordt.

PETRUS : Natuurlijk. *(hangend kopje)*

OVERSTE : *(Ze krijgt het huis van Vadder in het oog.)* A propos schandvlek. Van wie is dat bouwvallig huis? *(Ze wijst naar het huis van Vadder en Petrus.)*

PETRUS : Dat is het huis van mijn vader.

OVERSTE : Woon jij daar ook?

PETRUS : Voorlopig nog.

OVERSTE : Dat is geen huis voor een sectieleider. Dat is een schande.

PETRUS : Ja.

OVERSTE : Een krot.

PETRUS : Ja.

OVERSTE : Kijk naar deze expresweg: het glanzend asfalt, de krijtwitte lijnen, de zuivere afwatering. Het is het zwarte lint van de beschaafde mens. Deze weg zal in de winter miljoenen mensen naar de Spelen brengen en weer afvoeren, mensen van het hele land, van gans de wereld. Ze zullen verbaasd opkijken naar onze wegen en met bewondering ons land aanschouwen.

PETRUS : Allemaal dank zij onze leider.

OVERSTE : Juist! Maar niet dank zij jouw huis. Dat huis is de Spelen onwaardig, is ons land onwaardig, is onze leider onwaardig.

PETRUS : Helemaal waar. Ik heb compassie met de automobilisten.

OVERSTE : Wat ga jij daar aan doen?

PETRUS : Ik zal het laten afbreken.

OVERSTE : Zeer verstandig. De afgevaardigden van de deelnemende landen bezoeken volgende maand onze kampioenenstad om daar alle stadions en faciliteiten te keuren. Zij worden afgehaald aan de luchthaven en per limousine naar de stad gereden. Het spreekt voor zich dat zij deze bezoedeling niet mogen zien.

PETRUS : Ik begrijp het. Mag ik een vraag stellen?

OVERSTE : Gauw dan, want ik heb het druk. Ik heb nog een ontmoeting met enkele atleten.

PETRUS : Mijn vader, mijn kleine zusje en ik verhuizen natuurlijk. Heeft onze almachtige leider voor ons een andere woonst voorzien?

OVERSTE : Moet ik aan alles denken? Er zijn altijd de tentenkampen.

PETRUS : Natuurlijk. Ik weet misschien een meer elegante oplossing. In het centrum van De Meenten woont de leraar van de dorpschool. Ik beschik over bewijzen dat de echtgenote een sympathisant is van de rebellen.

OVERSTE : O ja? Welke bewijzen?

PETRUS : Ik heb haar gezien toen ze pamfletten plakte over het geliefde gezicht van onze leider. Bovendien predikt de leraar het christendom in de school. Hij zou zelfs voor iedere les een kruisteken maken en een gebed bidden.

OVERSTE : Dat is regelrecht tegen een verordening van onze leider! Daar staat de doodstraf op! Waarom heb je dit niet eerder gemeld?

PETRUS : Ik beschik pas onlangs over getuigenissen van enkele kinderen.

OVERSTE : Je zal moeten getuigen tijdens hun proces.

PETRUS : Uiteraard. Geen probleem.

(Ferdinand in deuropening met een kistje fruit.)

OVERSTE : Zeer goed gewerkt, sectieleider. De leraar en zijn vrouw worden geliquideerd en de kinderen naar een heropvoedingstehuis gebracht.

PETRUS : De oudste zoon is reeds 16.

OVERSTE : Als het nodig is...

PETRUS : Natuurlijk, onkruid wiedt men best jong. Het zou voor mij in de toekomst eenvoudiger zijn mijn werk als sectieleider uit te voeren als ik midden in het dorp zou wonen, bijvoorbeeld in het huis van de leraar. Dat komt toch leeg te staan.

OVERSTE : Akkoord, pak zijn huis maar. Gegroet Petrus. *(wil af en ziet Ferdinand)*
Wie is die man?

PETRUS : Ferdinand, hij verkoopt fruit en groenten. Dat is zijn smurrie die daar op onze weg ligt. Hij kan het niet laten te leuren met zijn koopwaar, ook al is dat verboden.

OVERSTE : Werkelijk? *(tot Ferdinand)* Hey jij daar, kom hier! Ja, jij, met je fruit!

FERDINAND : *(haast zich naar de overste toe.)* Heeft u misschien zin in een zoete citroen of een sappige perzik?

OVERSTE : Is dat jouw fruit?

FERDINAND : *(trots)* Ja en dat is mijn winkel. De beste kwaliteit aan zeer democratische prijzen. Eens proeven van deze lekkere appel?

OVERSTE : Verkoop je ook appelmoes?

FERDINAND : Als u dat wenst, kan ik daar voor zorgen.

OVERSTE : Zo te zien heb je daar al voor gezorgd, daar op de weg!

FERDINAND : Dat ... dat was een ongelukje.

OVERSTE : *(wappert met partijkaart)* Ruim dat onmiddellijk op of anders zorg ik ervoor dat je vijftig zweepslagen krijgt.

FERDINAND : Vijftig! Ik ... ik ruim het direct op, overste. Direct.

(Ferdinand naar de rand van de weg met zijn kistje fruit. Hij probeert zoals Petrus tevergeefs op de weg te geraken.)

PETRUS : Is dat nu geen schande? In plaats van op te ruimen, leurt hij weeral met een volle kist fruit langs de expresweg. Hij trekt zich van u niets aan.

OVERSTE : Inderdaad.

PETRUS : En bezie hun huis. Vindt u niet dat hun winkel het zicht van onze reizigers besmeurd?

OVERSTE : Ik begrijp wat je wil zeggen, Petrus, en je hebt gelijk. Ook dat huis wordt afgebroken, volgende week al. Ik laat het aan jou over hen op de hoogte te brengen.

FERDINAND : *(roept van aan de kant van de weg)* Het lukt niet. Er zijn te veel auto's!

OVERSTE : Honderd zweepslagen!

(Ferdinand probeert gauw opnieuw.)

PETRUS : Een wijze beslissing. Zoals u ziet, gedraagt hij zich niet als een waardige burger. Deze morgen nog, betrapte ik hem terwijl hij langs de expresweg stond te piesen.

OVERSTE : Wat! Ongehoord!

PETRUS : Ja, heel zijn familie spot met de verwezenlijkingen van onze almachtige leider.

OVERSTE : Stuur ze naar een tentenkamp. Daar piest iedereen voor de deur. Ik groet u, sectieleider Petrus. Doe voort met het goede werk. Samen zuiveren we ons geliefde vaderland van alle dissidenten. Heil aan onze leider. *(Groet en af)*

(Petrus groet terug en wandelt naar zijn vader.)

VADDER : Wat doet die onnozelaar van een Ferdinand daar?

PETRUS : De auto's hinderen.